

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.20.967/2017/7/II.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Varga Wernitz István ügyvéd (fél címe 2) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - az Országos Bírósági Hivatal (1055 Budapest, Szalay utca 16., ügyintéző: dr. Szűcs Péter beosztott bírósági írásművezető) által képviselt **Székesfehérvári Törvényszék** (8000 Székesfehérvár, Dózsa György út 1.) alperes ellen **bírósági jogkörben okozott kár megtérítése** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2017. június 28. napján meghozott 23.P.22.857/2016/23. számú ítélete ellen a felperes 24. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 160.000 (százhatvanezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban Ptk.) 2:42. §-ának (2) bekezdés szerinti emberi méltósághoz, valamint a 2:45. §-a szerinti jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azáltal, hogy az Országos Bírósági Hivatal részére 2015. június 8-át követően megküldött vizsgálati jelentésében a felperes személyét illetően azt a valótlan tartalmú tájékoztatást adta, hogy "a bírósági eljárást 2013. október 17. napján elfogultságot jelentett be a panaszos (felperes) részéről a bírósági eljárást és munkáját ért támadások miatt". Másodlagos kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a Ptk. 2:42. §-ának (2) bekezdése szerinti emberi méltósághoz, valamint a Ptk. 2:45. §-a szerinti jóhírnévhez fűződő személyiségi jogait azzal, hogy azt a valós tény, hogy a felperes az eljárási jogait gyakorolva tény- és tárgyszerű objektív beadványokat nyújtott be az eljárás során abban, a hamis színben tüntette fel, hogy a felperes az eljáró bírósági eljárást és munkáját több alkalommal is támadta, valamint hogy a bírósági eljárástól való távolmaradást kérdőjelezte meg. Kérte továbbá az alperes kötelezését arra, hogy a felperesnek küldött magánlevélben fejezze ki a fenti sérelem miatti sajnálkozását és bocsánatkérését. Az emberi méltósághoz és a jóhírnévhez fűződő személyiségi joga megsértéséért elégtételként 500.000 forint sérelem díj megfizetésére kérte az alperest kötelezni. A további kereseti kérelme értelmében annak megállapítását is kérte, hogy az alperes megsértette a felperesnek az Alaptörvény, az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én kelt és az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett egyezmény (a továbbiakban: Római Egyezmény), az európai unióról szóló szerződés és az európai közösséget létrehozó szerződés módosításáról szóló, Lisszabonban 2007. december 13-án aláírt a 2007. évi CLXVIII. törvénnyel kihirdetett szerződés (a továbbiakban: Lisszaboni Szerződés) által is biztosított tisztességes eljáráshoz fűződő eljárási alapjogát azzal, hogy a rágalmozás miatt indult

alapeljárásban hozott ügydöntő határozataiban a vádról nem döntött, ezért a Kúria ezen ítéleteket hatályon kívül helyezte, és az eljárás megismétlését rendelte el. Így a teljes eljárás a felperessel szemben 7 éven keresztül, 2008. január 8-tól 2016. január 28-ig tartott a 2011. január 21-től 2012. február 8-ig terjedő időszak figyelembevétele nélkül. A felperes további kereseti kérelme szerint annak megállapítását is kérte, hogy az alperes megsértette a felperesnek az Alaptörvény, a Római Szerződés és a Lisszaboni Szerződés által biztosított, a perek ésszerű időn belüli lefolytatásához fűződő eljárási alapjogát azzal, hogy a megismételt elsőfokú eljárás, majd a másodfokú eljárás az alperesnek felróható késedelmek okán csak 4 év alatt fejeződhetett be. A felperes kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alperest a tisztességes eljáráshoz fűződő eljárási alapjogok megsértése miatt 1.500.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére.

Előadta, hogy az alperes az Országos Bírósági Hivatal részére adott tájékoztatásában valótlanul adta elő azt, hogy a részéről a bíró személyét és munkáját ért támadások képezték a bíró elfogultsági kifogásának okát. Ő ugyanis nem támadta egyszer sem az eljáró bíró személyét, vagy munkáját. Az ügyiratok között található feljegyzésekben nincs olyan, ami az eljáró bíró irányába történt támadásként lenne értékelhető. A kizárási okot ráadásul nem is haladéktalanul jelentette be a bíró. A jóhírnévhez fűződő jog megsértését súlyosbítja, hogy azt bírósági vezető követte el. A tisztességes eljáráshoz fűződő jog tekintetében arra utalt, hogy az elsőfokú és a másodfokú bíróság a felperessel szemben felhozott vádakról nem döntött teljes körűen, ami olyan objektív mulasztás, mely nem eshet a felróhatóság körén kívüli téves jogalkalmazásnak. Ez az oka annak, hogy összesen 7 évig tartott az eljárás. Az ésszerű időn belüli ügyintézés követelményét azzal sértette meg az alperes, hogy a megismételt eljárásban nem tett meg mindent, ami elvárható lett volna, hogy az ügy mielőbb befejeződjön. A soronkívüliség szabályát egyáltalán nem vette figyelembe.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

A jóhírnév megsértésével kapcsolatban előadta, hogy az eljáró bíró elfogultsági kifogásának bejelentéséről az alperes tájékoztatást adott az OBH-nak, ez azonban nem volt valótlan tartalmú, mert az eljáró bíró a felperes panaszának kivizsgálása során az alperes által adott tájékoztatással egyező tartalommal nyilatkozott. Az eljáró bíró nyilatkozatának valóságtartalmával kapcsolatban pedig utalt a 17/2011. (VI. 1.) AB határozatban foglaltakra. A bíró által bejelentett elfogultság sem kifejezőmódjában, sem közlési formájában nem volt alkalmas a Ptk. 2:45. §-ának (2) bekezdésében foglaltak megsértésére. Ugyanerre hivatkozott a felperes által az emberi méltóság megsértésével kapcsolatban előadottak körében is.

A tisztességes eljáráshoz fűződő jog megsértése kapcsán előadta, hogy az alperes nem követett el eljárási szabálysértést, ugyanis döntött a vádról, ez kiderül a Kúria hatályon kívül helyező végzésének indokolásából. Az ésszerű időn belüli lefolytatásához fűződő eljárási alapjog sérelmével kapcsolatban rámutatott, hogy a felperes által megjelölt nemzetközi egyezmények a polgári peres eljárásban közvetlenül nem alkalmazhatók. A következetes bírói gyakorlat értelmében ugyanis sem a tisztességes eljáráshoz, sem a perek ésszerű időn belüli befejezéséhez fűződő jog nem tartozik a személyiségi jogok közé, megsértésük esetén a felet ügyfélként éri sérelem. Egyébként pedig a soron kívüli eljárás szabályai ténylegesen nem sérültek, egy-egy kivételtől eltekintve nem volt olyan időszak, amikor a bíróság a szükséges eljárási cselekményeket nem tette meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy külön felhívásra az állam javára fizessen meg 120.000 forint eljárási illetéket.

Ítéletének indokolásában az emberi méltóság és a jóhírnév sértéssel kapcsolatban elsőként arra mutatott rá, hogy a kifogásolt kijelentést nem az alperes, hanem az OBH tette a lefolytatott vizsgálat eredményeként a felpereshez intézett levélben. E kereseti kérelem tehát minden további vizsgálat nélkül alaptalan. Egyebekben kifejtette, hogy a személyiségi jogok a Ptk. 2:42. §-a értelmében általános védelmet élveznek, a jogsértést azonban kizárja az, ha valaki kifejezett jogszabályi

engedély alapján sért személyiségi jogot, vagy valamely eljárás keretében kell nyilatkozatot tennie. A perben az eljáró bírónak kötelezettsége volt az elfogultsági kifogás bejelentése, az alperes elnökhelyettesének pedig a felperes által benyújtott panasz miatt kellett a vizsgálat keretében nyilatkoznia. Az irányadó bírói gyakorlat szerint pedig valamely eljárás kezdeményezése, vagy még egy büntető feljelentés megtétele sem valósít meg önmagában személyiségi jogsértés akkor, ha nem tartalmaz bántó, sértő, lejárató, rágalmazó, valamint valótlan tényállításokat. Az alperes által tett kijelentés viszont nem értékelhető ekként, mert csak annak összegzését jelenti, amit az eljáró bíró a felperes elleni büntetőperben elfogultságának okaként megjelölt, és nem tartalmaz valótlan tényállítást. Az emberi méltóság megsértése azt jelenti, hogy valamely személy emberi mivoltát kérdőjelezi meg, vagy elmulasztják, illetőleg megtagadják azt a minimális és kötelező tiszteletet, ami az embert pusztán ezen minősége alapján megilleti. A felperes által kifogásolt alperesi kijelentés nyilvánvalóan nem okozhatott ilyen jellegű sérelmet.

A másodlagos kereseti kérelem tartalma alapján az elsőfokú bíróság úgy tekintette, hogy a felperes állítása szerint az alperes az OBH-nak írt, elsődleges kérelem alapját is képező kijelentésével tüntette fel a való tényeket hamis színben. A kérelmet azonban alaptalannak találta, mert nyilatkozatában az alperes azt a valós tény, hogy a felperes az eljárási jogait gyakorolva tény- és tárgyszerű, objektív beadványokat nyújtott be, nem tüntette fel abban a hamis színben, hogy a felperes az eljáró bíró személyét és munkáját több alkalommal is támadta, vagy a bíró elfogultságát (helyesen elfogulatlanságát) megkérdőjelezte. Az alperes csupán tényszerűen tájékoztatta az OBH-t arról, hogy a bejelentett elfogultságnak mi volt az eljáró bíró által megjelölt oka. A felperes az emberi méltóság és a jóhírnév megsértése körében a polgári törvénykönyvről szóló, korábban hatályos 1959. évi IV. törvény (rég Ptk.) 75. §-ának (1) bekezdése és 76. §-ára, valamint 84. §-ának (1) bekezdésére is hivatkozott, azok azonban nem voltak a személyhez fűződő jogokkal kapcsolatos keresetéhez köthetőek.

A felperes tisztességes eljáráshoz és a perek ésszerű időn belül történő befejeződéséhez fűződő jogának megsértésére alapozott keresetét sem alapozhatják meg az általa hivatkozott jogszabályok, mert e jogok nem személyhez fűződő jogok, hanem eljárási alapjogok. A Római Egyezmény az állam számára keletkeztet kötelezettségeket az állampolgárokkal szemben, és ezek teljesítése csak az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EUB) előtt kényszeríthető ki. Ugyanis a büntetőeljárásról szóló törvény megfogalmazza a tisztességes eljárás lefolytatása és az ésszerű időn belüli ügyintézés követelményét, megsértésük esetére azonban nem biztosított olyan követelés érvényesítési lehetőséget, mint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 2. §-a. A korábban kifejtettek miatt e körben a felperes alaptalanul hivatkozott a régi Ptk. 349. §-ának (1) és (3) bekezdésére is.

Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes elsődlegesen azt kérte, hogy az ítélet tábla a Pp. 252. §-ának (2) és (3) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül az elsőfokú ítéletet és az alperes másodfokú perköltségben marasztalása mellett kötelezze az első fokon eljáró bíróságot új eljárás lefolytatására. Indítványozta, hogy az új eljárásra Fővárosi Törvényszék másik tanácsát jelölje ki az ítélet tábla. Másodlagosan a Pp. 253. §-ának (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy az alperest az ítélet tábla a felperes keresete szerint, továbbá a másodfokú perköltségében is marasztalja. Harmadlagosan kérte, hogy a Pp. 130. (helyesen vélhetően 152.) §-ának (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárás felfüggesztése mellett az ítélet tábla keresse meg az EUB-t előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezve. Az ügyvédi munkadíj összegét áfa nélkül, bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: költségrendelet) alapján kérte megállapítani.

Fellebbezésének indoklásában a hatályon kívül helyezésre irányuló indítvány körében előadta, hogy az elsőfokú bíróság megszegte a Pp. 3. §-ának (3), 7. §-ának (2), 95. §-ának (1) (2), 124. §-ának (1), valamint 221. §-ának (1) bekezdését. Rögzítette, hogy a felperes jogi képviselő nélkül járt

el, ezért a Pp. 7. §-ának (2) bekezdése szerint a tájékoztatást meg kellett volna kapnia, amennyiben pedig az elsőfokú bíróság a másodlagos kereseti kérelmét hiányosnak értékelte abban a tekintetben, hogy mely kijelentések körében hivatkozik való tények valótlan színben történő feltüntetésére, úgy a Pp. 95. §-a alapján hiánypótlást kellett volna kibocsátania. Az ítélet nem tartalmazza annak indokolását, hogy miért utasította el az elsőfokú bíróság a perben eljáró bíró tanúkénti kihallgatását célzó indítványát. Az elsőfokú bíróság továbbá az indokolási kötelezettségének sem tett eleget, és nem tájékoztatta a felperest a Pp. 3. §-ának (3) bekezdése alapján a perben bizonyításra szoruló tényekről sem. Kifogásolta, hogy az elsőfokú eljárás indokolatlanul elhúzódott, és a már berekesztett tárgyalást szükségtelenül nyitotta meg újra az első fokon eljáró bíró.

A személyiségi jogsértéssel kapcsolatos igényei körében kifejtette, hogy ebből a szempontból kizárólag az eljáró bíró által tett önkényes, valótlan, minden alapot nélkülöző, a felperest indokolatlanul sértő, lealacsonyító nyilatkozatnak van jelentősége. Iratellenes az ítélet 8. oldalának 5. bekezdésében tett azon megállapítás, hogy a kifogásolt kijelentés csak az OBH felperesnek írt levelében található, hiszen azt az alperes OBH részére küldött jelentése is világosan tartalmazta. Kifejtette, hogy a személyhez fűződő jogok megsértése körében figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság, hogy az eljáró bíró személyéért munkáltatója, tehát az alperes felelős. Így tehát a perben eljáró bíró tevékenységét, nyilatkozatait úgy kell tekinteni, mintha azokat a jelentéseket a törvényszék tette volna. Ebben a körben nincs relevanciája annak, hogy a törvényszék, vagy közvetlenül az eljáró bíró küldte a jogsértő nyilatkozatot az OBH felé. Az ítélet indokolása a 10. oldal 2. bekezdés 8. sorában a kereseti kérelem szövegének idézésekor az "elfogulatlanságát" szó helyett tévesen az "elfogultságát" szót tartalmazza.

A bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti keresete körében nem vitatta, hogy a tisztességes eljáráshoz fűződő jog nem személyiségi jog, éppen ezért hivatkozott a régi Ptk. 349. §-ának (1) és (3) bekezdésére. Kifogásolta, hogy ha a bíróság nem vizsgálja meg azt, hogy a tisztességes eljáráshoz és az eljárás ésszerű időn belüli befejezéséhez fűződő jog megsértéseként milyen sérelem érte az ügyfelet, akkor ezzel a hatékony jogorvoslathoz fűződő jogot is sérti, amely további jogalapot teremt a bíróságok Emberi Jogok Európai Bírósága általi elmarasztalására. Sérelmezte, hogy az elsőfokú ítélet hosszasan utal más perekben született ítéletekre annak ellenére, hogy Magyarországon nincs precedens jog. Egyúttal maga is hivatkozott egy eseti döntésre, mely szerint a büntetőeljárás megindítása és lefolytatása súlyos beavatkozás a személy életébe és a róla kialakult véleményt hátrányosan befolyásolja.

A harmadlagos fellebbezési kérelmét fellebbezése kiegészítésében utóbb azzal indokolta, hogy téves az a bírói gyakorlatban kialakult álláspont, mely szerint a Római Szerződés megsértése esetén a sértett fél csak az adott állam ellen jogosult fellépni, mert az a Lisszaboni Szerződésre alapozott igény esetén már nem állja meg a helyét. A Római Szerződéssel ellentétben ugyanis a Lisszaboni Szerződés nem az államok számára teremt kötelezettséget. Hivatkozott e körben a Lisszaboni Szerződés 41. cikkének (1) és (3) bekezdéseire.

Fellebbezési ellenkérelmében az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló indítvány elutasítását kérte.

Elsősorban arra hivatkozott, hogy a személyhez fűződő jogok megsértése kapcsán az OBH-nak adott alperesi tájékoztatás nem volt valótlan tartalmú, mert az az eljáró bíró nyilatkozatát idézte. A bíró nyilatkozata pedig - a 17/2001. (VI. 1.) számú AB határozat alapján - alapossága tekintetében nem képezheti mérlegelés tárgyát. A felperes személye ellen irányuló közvetlen támadás hiányában az emberi méltóság megsértésének megállapítására nincs lehetőség. A tisztességes eljáráshoz fűződő jog sérelme körében arra mutatott rá, hogy a Kúria hatályon kívül helyező végzése szerint sem eljárási szabálysértés történt, hanem anyagi jogszabálysértés, mivel a Kúria az eljáró bíróságokkal ellenkező értelmezésre helyezkedett a rágalmazás törvényi tényállásának elkövetési magatartása tekintetében. Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy a tisztességes eljáráshoz és a perek

ésszerű időn belül történő befejezéséhez fűződő jog nem személyhez fűződő jog, és azt egyébként sem sértette az alperes. A felperes a hatályon kívül helyezésre irányuló kérelmében a Pp. 7. §-ának (2) bekezdése körében nem jelölte meg, hogy ténylegesen melyek lettek volna azok a jogok és kötelezettségek, amelyekről tájékoztatni kellett volna a felperest. A hiánypótlási kötelezettség elmulasztása a másodfokú bíróság egyetértése esetén pótolható. A tanúbizonyítás indítványt megalapozottan utasította el az elsőfokú bíróság. Összességében tehát az eljárási kifogások alaptalanok, és nem vezethetnek az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére.

A fellebbezés alaptalan.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a felperes a keresetét elutasító elsőfokú ítélet ellen fellebbezett az alperes keresete szerinti marasztalása érdekében, így tehát az elsőfokú ítéletnek nem volt a Pp. 228. §-ának (4) bekezdése alapján fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése. Erre tekintettel a másodfokú felülbírálat az elsőfokú ítélet egészére kiterjedt. Ennek során a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, ennek során az elsőfokú ítélet felperes által indítványozott hatályon kívül helyezését indokoltta tevő lényeges eljárási szabályt nem sértett, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelte, a tényállást helyesen és teljes körűen állapította meg, a másodfokú bíróság pedig az abból levont jogi következtetésével és annak indokolásával is egyetértett. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel mindössze az alábbiakat emeli ki a másodfokú bíróság.

A Pp. 3. §-ának (1) és (3) bekezdése, valamint a 121. §-ának (1) bekezdés c) és e) pontja alapján a polgári per kereteit elsősorban a felperes kereseti kérelme és a keresettel érvényesített jog, valamint az annak alapjául szolgáló tények határozzák meg. A bíróság ugyanakkor a feleknek a Pp. 2. §-ában megfogalmazott, a perek ésszerű időn belül történő befejezéséhez fűződő jogának érvényesítése érdekében köteles meggátolni azt, hogy a felek nyilatkozatai és indítványai alapján az eljárás a per érdemét nem érintő kérdésekre is kiterjedjen. Így a bizonyítási eljárás során a Pp. 163. §-ának (1) bekezdése értelmében kizárólag a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett rendelhet el bizonyítást.

A felperes személyhez fűződő jogainak megsértése miatt előterjesztett kereseti kérelmei körében mindezt azért kell hangsúlyozni, mert a felperes fellebbezésében (18-20. pont) arra is hivatkozott, hogy az ítéleti tényállásban nem szerepel, hogy mi volt az ügyében eljáró büntetőbíró által bejelentett elfogultság valódi oka. Kifogása azonban alaptalan, ugyanis a személyhez fűződő jogainak megsértésével kapcsolatos kereseti kérelmeinek tartalma alapján e kérdéseknek a per eldöntése szempontjából nincs jelentősége. A felperes elsődleges kereseti kérelmét kizárólag arra alapította, hogy az alperes az Országos Bírósági Hivatal részére 2015. június 8-át követően megküldött vizsgálati jelentésében (10/15. sorszám) írtakkal sértette meg jóhírnévhez, valamint emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát. A felperes által kifogásolt jogsértő magatartás - azaz a Pp. 121. §-ának (1) bekezdés c) pontja szerint az érvényesített jog alapjául szolgáló tény - tehát nem az ellene indult büntetőügyben eljáró büntetőbíró elfogultsági nyilatkozata, hanem az ez ügyben előterjesztett panasza kapcsán az alperes elnökhelyettese által írt levél volt. Ebből következően azonban - ezzel kapcsolatos kereseti kérelem hiányában - a perben semmi jelentősége nincs annak, hogy az ügyben eljáró büntetőbíró az elfogultság körében valójában milyen motivációk alapján, és megalapozottan jelentett-e be elfogultsági kifogást. Arra helyesen hivatkozott a felperes a fellebbezésében, hogy az alperes az ügyében eljáró bíró magatartásáért is felelősséggel tartozik a Ptk. 349. §-a alapján. Ezt a magatartást azonban a fentiek szerint nem tette az elsőfokú eljárás tárgyává, mert keresetlevelében ugyan előadta, de erre a magatartásra, mint az által érvényesített jogot megalapozó tényre nem hivatkozott, és a fellebbezésben már nem is hivatkozhat a Pp. 235. §-

ának (1) bekezdésére tekintettel. Így tehát az elsőfokú bíróság - helyesen - kizárólag azt vizsgálta, hogy az alperes elnökhelyettese által írt levélben tett nyilatkozata sértette-e a felperes jó hírnevét, illetőleg emberi méltóságát, és kizárólag ezt a magatartást tette az ítéleti tényállás részévé. A megállapított tényállás tehát nem hiányos.

Erre tekintettel a felperes alaptalanul sérelmezte a Pp. 3. §-ának (3) bekezdése alapján szükséges tájékoztatás hiányát, és az eljáró bíró tanúkénti kihallgatására irányuló indítványának elutasítását is. A kereset elutasításának ugyanis nem az volt az oka, hogy a felperes által állított tények bizonyítatlanok maradtak, mert a felperes a rajta lévő bizonyítási teherről tájékoztatás hiányában nem tudott, vagy a kereseti kérelem szempontjából releváns tényre irányuló bizonyítási indítványát elutasították, hanem az, hogy a fentiek szerint helyes és az érvényesített jog szempontjából teljes tényállásból nem volt levonható a felperes által levonni kívánt jogi következtetés. Ha pedig a tényállás nem hiányos, akkor a bizonyítási indítvány elutasítása sem sérelmezhető, és ezen okból a tájékoztatás esetleges elmaradásának sincs jelentősége.

Az elsőfokú ítélet 8. oldalának 5. bekezdése valóban tévesen tartalmazza, hogy a kifogásolt kijelentést kizárólag az OBH által a felperesnek írt levél (1/F/31.) tartalmazza, mivel az a felperes keresetlevelében is kifogásolt 2015. június 8-i keltezésű, az alperes elnökhelyettese által az OBH elnökének írt levél 4. oldal 2. bekezdésében is olvasható. Ennek azonban a per érdemére kiható jelentősége nem volt, azt ugyanis az elsőfokú bíróság is helyesen állapította meg, hogy a megfogalmazás a felperes ügyében eljáró bíró 2015. május 20. napján tett, és az iratok között 10/13. sorszám alatt található nyilatkozatának utolsó bekezdésében is szinte szószóróan azonosan olvasható. Ebből következően pedig az alperes elnökhelyettese által írt, felperes által sérelmezett nyilatkozat valós tartalmú volt abban a tekintetben, hogy az eljáró bíróságnak mit nyilatkozott. Ez független attól, hogy a felperes büntetőügyében eljáró bíróságnak az elfogultság körében előadottak egyébként valósak-e. Az OBH részére nyújtott alperesi tájékoztatás tehát nem tartalmaz valótlan tényeket. Ezen túlmenően a kifogásolt mondat nem a felperes személyét minősíti, és annak semmilyen a felperest indokolatlanul sértő, őt lealacsonyító tartalma nincs. Ebből következően a Ptk. 2:45. §-ának (2) bekezdés első fordulata szerinti törvényi tényállás egyetlen fogalmi eleme sem valósult meg.

A másodlagos kereseti kérelme körében a felperes a fellebbezés 15. pontjában sérelmezte, hogy amennyiben az elsőfokú bíróság számára nem volt világos az, hogy a másodlagos kérelem körében mely alperesi magatartás valósítja meg a valós tények valótlan színben történő feltüntetését, akkor hiánypótlásra kellett volna felhívnia. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban az elsőfokú bíróság a felperes módosított kereseti kérelmét helyesen értelmezve jutott ítéletében arra a következtetésre, hogy a felperes e körben is az alperes elnökhelyettese által az OBH részére küldött levél tartalmát tekinti jogsértő magatartásnak. Megjegyzi a Fővárosi Ítélet táblája, hogy a felperes az előterjesztett kifogás ellenére ezzel ellentétesen maga sem állított fellebbezésében.

A másodlagos kérelem szempontjából tehát helyesen vizsgálta azt az elsőfokú bíróság, hogy a 10/15. sorszám alatt csatolt június 8-i keltezésű levél tüntet-e fel hamis színben bármilyen valós tényeket. E vizsgálat alapján megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy ilyen nem történt, mert a tájékoztatás tényszerű volt. Az pedig teljesen egyértelmű, hogy a felperes emberi méltóságának megsértése a levél tartalmának tömörsége és tárgyyszerűsége miatt fel sem vetődhet. Mivel pedig a személyhez fűződő jogok megsértése a fentiek szerint nem volt megállapítható, ezért az ezzel kapcsolatban előterjesztett sérelemdíj iránti igény is nyilvánvalóan alaptalan volt.

A felperes által az eljárások ésszerű időn történő befejeződéséhez és a tisztességes eljáráshoz fűződő

jogainak megsértése körében előterjesztett kereseti kérelme kapcsán abból kell kiindulni, hogy a felperes fellebbezésében maga is elfogadta azt az elsőfokú bíróság által is kifejtett és a másodfokú bíróság által is osztott nézetet, hogy a tisztességes eljáráshoz fűződő jog nem személyiségi jog, hanem eljárási alapjog. Mindezt azzal egészíti ki a Fővárosi Ítélőtábla, hogy nemcsak a tisztességes eljáráshoz fűződő jog, hanem az eljárások ésszerű időn belül történő befejeződéséhez fűződő jog sem személyhez fűződő jog. A felperes ezen jogsérelmekhez kapcsolódóan nem vagyoni kárigényt érvényesített a régi Ptk. 339. és 349. §-a alapján. A 355. §-ának (1) bekezdése szerint a kárért felelős személy, amennyiben az eredeti állapot helyreállítása nem lehetséges, vagy azt a károsult alapos okból nem kívánja, úgy köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni. A régi Ptk. rendelkezései szerint azonban nem vagyoni kártérítés csak személyhez fűződő jogok megsértése esetén jár a 84. § (1) bekezdés e) pontja alapján. Ha tehát nincs személyhez fűződő jogsértés, akkor nincs a hatályos magyar jogrendben olyan szabály, amely alapján nem vagyoni kártérítés járna. Erre tekintettel a felperes pénz fizetésre kötelezés iránti igénye alaptalan. Az eljárási jogok megsértésével kapcsolatos megállapítási kereset pedig a Pp. 123. §-a alapján kizárt, mert a felperes a Római Egyezmény alapján igényét a magyar állammal szemben az EUB előtt érvényesítheti, ahhoz viszont a jogsértés tényének a magyar bíróság általi megállapítása szükségtelen. Az elsőfokú bíróság tehát érdemben helyes döntést hozott.

volt tehát a felperesnek a hatályon kívül helyezés iránti fellebbezési kérelme, egyrészt azért, mert a fent kifejtettek szerint a bizonyítás kiegészítése szükségtelen volt, és ebből következően a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében foglalt kötelezettség esetleges megsértése sem eredményezheti az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. Azt pedig, hogy a felperes milyen, a Pp. 7. §-a alapján őt megillető tájékoztatást hiányol, maga sem fejtette ki fellebbezésében. A hiánypótlás szükségtelenségét már korábban indokolta az ítélőtábla, az indokolás pontatlanságát pedig kiküszöbölte. A berekesztett tárgyalás ismételt megnyitását nem tiltja a Pp., az indokolási kötelezettséget pedig nem sérti, ha a bíróság hasonló tárgyú eseti döntések indokolásának érveiből merít. Mindezek alapján nem volt egyetlen olyan eljárási szabálysértés sem, amely a Pp. 252. §-ának (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezést indokolta volna, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A felperes kérte, hogy a másodfokú bíróság kezdeményezzen előzetes döntéshozatali eljárást az EUB előtt, azonban nem határozta meg azt, hogy pontosan mely, a perben releváns uniós norma értelmezése érdekében kellene az Európai Unióról és az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikke értelmében a másodfokú bíróságnak az EUB-hez fordulni. Erre tekintettel a bíróság az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmet alaptalannak találta.

A felperes eredménytelenül fellebbezett, ezért a Pp. 78. §-a és az Itv. 62. §-ának (1) bekezdés g) pontja szerint tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése és a költségmentességnek a bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 6/1980. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján köteles a le nem rótt 160.000 forint fellebbezési illetéket megfizetni az államnak külön felhívásra.

Budapest, 2018. február 13.

. Höbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Örkényi László s.k.
előadó bíró

Dr. Buglyó Gabriella s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: